

ТИХА ПЪСЕНЬ

Има на земята
беденъ, беденъ край —
вѣтърътъ въ полята
съ листитѣ играй.

Край онѣзи хижи,
въ нашѣ равнини —
въ радости и грижи
отлетѣха дни.

Спомнямъ си за днитѣ
и за този край,
и сълза въ очитѣ
кратко засияй...

Вънка люта зима,
въ кѣщи тихъ токой —
колко радостъ има
въ този споменъ мой!

Бащино огнище
съ майчината жалъ —
като тебе нищо
азъ не съмъ желалъ.

Славчо Красински

РАКОВСКИ — НАРОДЕНЪ ВОДАЧЪ

Следъ като избѣга отъ ржцетѣ на заптиетата, Раковски се скри край Котелъ. Криеше се той въ запусѣла бащина тепавица. Тамъ идваха при него всѣка вечеръ сестритѣ му Ненка и Неша, носѣха му храна и дрехи. Въ това скривалище Раковски започна да пише своята революционна поема „Горски пѣтникъ“. Но положението му започна да става опасно. Турцитѣ го търсѣха усилено.

Посрѣдъ зима Раковски се прехвърли въ Букурещъ.

Скоро около него се събраха всички видни борци за свободата на българския народъ. Известността му растѣше отъ день на день. Раковски прескачаше и до Бѣлградъ, кждето се срѣщаше съ българскитѣ войводи, приютили се тамъ. Въ 1858 година Раковски издаде въ Бѣлградъ поемата си „Горски пѣтникъ“, която бързо се разпрѣсна между българския народъ.

Отъ Бѣлградъ той се прехвърли въ руския градъ Одеса, гдето стана учителъ. Тамъ написа книга въ защита на българскитѣ хайдути и други книги, въ които възхвалява миналото на българския народъ, неговия поминѣкъ, обредитѣ, пѣснитѣ и приказкитѣ му.